

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
PEDRA CRUZA VILLALÓNA,
predstavljeni 14. septembra 2010¹

Stvarno kazalo

I	– Uvod	I - 2139
II	– Pravni okvir	I - 2141
	A – Lizbonski aranžma	I - 2141
	B – Dvostranski sporazum	I - 2142
	C – Pravo Unije	I - 2142
III	– Dejstva pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba	I - 2143
	A – Dejanski okvir in postopek pred UUNT	I - 2143
	B – Povzetek izpodbijane sodbe	I - 2145
IV	– Postopek pred Sodiščem in predlogi strank	I - 2148
V	– Nekaj predhodnih razmišljanj o členu 8 Uredbe št. 40/94	I - 2148
	A – Ugovor, ki temelji na prejšnji registrirani znamki: člen 8(1) in (2)	I - 2149
	B – Ugovor, ki temelji na drugih znakih: člen 8(4)	I - 2150
	1. V členu 8(4) so zajeti zelo raznoliki znaki.	I - 2150
	2. Pogoji iz člena 8(4) so namenjeni zagotavljanju trdnosti znakov, navedenih na podlagi tega člena	I - 2153

1 – Jezik izvirnika: španščina.

C – Ustreznost analogne uporabe pogojev iz člena 8(1) ali (4)	I - 2154
VI – Presoja pritožbe	I - 2156
A – Prvi pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 8(4) Uredbe št. 40/94	I - 2156
1. Prvi del prvega pritožbenega razloga: pristojnost UUNT za presojo veljavnosti pravice, navedene na podlagi člena 8(4)	I - 2156
a) Opredelitev stališč	I - 2156
b) Presoja	I - 2157
2. Drugi del prvega pritožbenega razloga: pogoj glede „uporabe v gospodarskem prometu“	I - 2159
a) Količina in kakovost uporabe	I - 2159
i) Opredelitev stališč	I - 2159
ii) Presoja	I - 2160
b) Ozemlje, ki je upoštevno za dokazovanje „uporabe v gospodarskem prometu“	I - 2163
i) Opredelitev stališč	I - 2163
ii) Presoja	I - 2163
c) Obdobje, ki je upoštevno za presojo „uporabe v gospodarskem prometu“	I - 2165
i) Opredelitev stališč	I - 2165
ii) Presoja	I - 2166
d) Ugotovitve	I - 2168
3. Tretji del prvega pritožbenega razloga: pogoj „da je znak več kot zgolj lokalnega pomena“	I - 2168
a) Opredelitev stališč	I - 2168

b) Presoja	I - 2168
4. Predlog	I - 2172
B – Drugi pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev členov 4(4) in 74(1) Uredbe št. 40/94	I - 2173
1. Opredelitev stališč	I - 2173
2. Presoja	I - 2173
C – Ugoditev pritožbenemu razlogu in vrnitev zadeve Splošnemu sodišču	I - 2175
VII – Stroški	I - 2175
VIII– Predlog	I - 2176

I – Uvod

že nekaj sodb². Čeprav predhodne sodbe do določene mere lahko vplivajo na nekatere točke tega spora, gre tukaj za pravno vprašanje, ki do zdaj v naši sodni praksi še ni bilo obravnavano.

1. Ta pritožba je še eno poglavje v dolgi zgodovini spora med ameriško pivovarno Anheuser-Busch in češko pivovarno Budějovický Budvar, národní podnik (v nadaljevanju: Budvar), v katerem je to sodišče izdalo

² – Zadnja je bila sodba z dne 29. julija 2010 v zadevi Anheuser-Busch proti UUNT in Budějovický Budvar (C-214/09 P, ZOdl., str. I-7665). Za več informacij o zgodovinskih vzrokih spora in njegovih zadnjih sodnih poglavjih glej sklepne predloge generalnega pravobranilca Ruiz-Jaraboja Colomerja z dne 5. februarja 2009, predstavljene v zadevi Budějovický Budvar (sodba z dne 8. septembra 2009, C-478/07, ZOdl., str. I-7721).

2. S sodbo Sodišča prve stopnje z dne 16. decembra 2008 v zadevi Budějovický Budvar proti UUNT – Anheuser-Busch (BUD)³, ki se izpodbija s to pritožbo, je bilo ugodeno tožbam za razveljavitev, ki jih je pivovarna Budvar vložila zoper več odločb drugega odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (v nadaljevanju: UUNT), s katerimi je bil zavržen ugovor, ki ga je pivovarna Budvar vložila zoper zahtevo za registracijo imena Bud kot znamke Skupnosti, ki jo je vložila pivovarna Anheuser-Busch.

3. Posebnost zadeve je v tem, da je pivovarna Budvar vložila ugovor zoper registracijo imena Bud kot znamke Skupnosti na podlagi člena 8(4) Uredbe Sveta (ES) št 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti,⁴ pri čemer se je sklicevala na predhodno pravico do označbe Bud, ki jo sestavlja označba porekla, ki naj bi bila varovana v Avstriji in Franciji z ustreznimi mednarodnimi instrumenti.

4. Sodišče je tako prvič naprošeno za razlago člena 8(4) Uredbe št. 40/94. In to v zadevi, ki ni videti najbolj paradigmatična glede uporabe navedene določbe. Notranja logika člena 8(4) je bolj prilagodljiva tistim pravicam, ki izhajajo samo iz uporabe določenega znaka

(na primer neregistrirane znamke in tudi, odvisno od nacionalne zakonodaje, določena imena podjetij, napisi in drugi razlikovalni znaki), kot tistim, ki uživajo varstvo zaradi formalne registracije, za kar gre v tej zadevi.

5. Ta zadnja okoliščina je morda bila odločilna v smislu splošne odločitve Sodišča prve stopnje, vendar pa mislim, da ne bi smela vplivati na rešitev pritožbe. Razlaga člena 8(4) mora biti vsekakor dovolj prožna, da se prilagodi velikemu številu raznolikih znakov, na katere se nanaša. Kljub temu mora razlaga hkrati zasledovati enotno usmeritev. Sicer pogoji, ki jih vsebuje predpis, ne bi mogli izpolnjevati svoje osnovne funkcije zagotavljanja verodostojnosti in dejanskega pomena navedenih znakov, ki jim jo je zaupal zakonodajalec Skupnosti.

6. Ti pogoji dejansko spadajo na pretežno stvarno raven in s tega vidika je treba preverjati njihovo izpolnjevanje. Po mojem mnenju bi isto moralo veljati tudi za primere, kot je obravnavani, v katerem bi obstoj formalnega in mednarodnega pravnega varstva lahko

3 – Združene zadeve T-225/06, T-255/06, T-257/06 in T-309/09, ZOdl., str. II-3555.

4 – UL L 11, str. 1.

razumeli tako, da je treba prilagoditi pogoje glede „uporabe“ in „pomena“ znaka.

imetniki pravice do uporabe teh označb. V tem okviru lahko organi držav pogodbenic v enem letu od prejema obvestila o registraciji izjavijo, da ne morejo zagotoviti zaščite označbe porekla in navedejo razloge.

II – Pravni okvir

A – *Lizbonski aranžma*

7. V skladu s členom 1(2) Lizbonskega aranžmaja o zaščiti označb porekla in njihovi mednarodni registraciji⁵ se pogodbenice tega aranžmaja⁶ obvezujejo, da bodo na svojih ozemljih zaščitile označbe porekla proizvodov iz drugih držav „posebne unije“, ki so priznane s tem aranžmajem v državi porekla in registrirane pri mednarodnem uradu, ki je predviden s konvencijo o ustanovitvi Svetovne organizacije za intelektualno lastnino (v nadaljevanju: SOIL).

8. Člen 5 Aranžmaja določa, da se označba porekla registrira na podlagi vloge organov držav pogodbenic, in sicer v imenu fizičnih ali pravnih oseb javnega ali zasebnega prava, ki so na podlagi svoje nacionalne zakonodaje

9. V skladu s členoma 6 in 7(1) se označba porekla, ki je registrirana na podlagi Lizbonskega aranžmaja, ne upošteva kot generična označba, če je zaščiten kot označba porekla v državi porekla.

10. Po drugi strani pa pravilo 16 izvedbene uredbe Lizbonskega aranžmaja določa, da če se učinki mednarodne registracije razveljavijo v državi pogodbenici in če razveljavitve ni več mogoče izpodbijati, mora pristojni organ te države pogodbenice o navedeni razveljavitvi obvestiti mednarodni urad.

5 – Sprejetega 31. oktobra 1958, revidiranega v Stockholmu 14. julija 1967 in spremenjenega 28. septembra 1979 (Zbirka pogodb Združenih narodov, zvezek 828, št. 13172, str. 205).

6 – Trenutno tako imenovano „Lizbonsko unijo“ sestavlja 26 držav (<http://www.wipo.int/treaties/en>), med njimi je tudi Češka republika.

11. Označba porekla „Bud“ je bila registrirana pri SOIL na podlagi Lizbonskega aranžmaja 10. marca 1975 pod št. 598.

B – Dvostranski sporazum

12. Republika Avstrija in Češkoslovaška socialistična republika sta 11. junija 1976 sklenili pogodbo o zaščiti označb izvora, označb porekla in drugih označb o izvoru kmetijskih in industrijskih proizvodov (v nadaljevanju: dvostranski sporazum).⁷

13. Člen 2 sporazuma določa, da so geografska označba, označba porekla in druge označbe o izvoru v smislu te pogodbe vse označbe, ki se posredno ali neposredno nanašajo na izvor blaga.

14. Člen 3(1) določa, da se „češkoslovaške označbe, naštete v dogovoru, ki ga državi morata skleniti v skladu s členom 6, v Republiki Avstriji uporabljajo izključno za češkoslovaške proizvode“. V členu 5(1), del B točka 2, je pivo navedeno med kategorijami čeških proizvodov, na katere se nanaša zaščita, ki jo uvaja dvostranski sporazum; V prilogi B k dogovoru, na katerega se nanaša člen 6 dvostranskega sporazuma, je med češkoslovaškimi označbami za kmetijske in industrijske proizvode navedena označba „Bud“ (v kategoriji „pivo“).

⁷ – Sporazum je bil objavljen v avstrijskem *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* z dne 19. februarja 1981 (BGBl št. 75/1981) in je začel veljati 26. februarja 1981 za nedoločen čas.

C – Pravo Unije

15. Od 13. aprila 2009 se za znamko Skupnosti uporablja nova Uredba (ES) št. 207/2009.⁸ Za rešitev te pritožbe pa se uporabljajo, *ratione temporis*, določbe Uredbe (ES) št. 40/94.

16. Člen 8(4) Uredbe št. 40/94, katerega razlaga je odločilna za rešitev te pritožbe, določa:

„Ob ugovarjanju imetnika neregistrirane znamke ali drugega znaka, ki se uporablja v gospodarskem prometu in ki je več kot zgolj lokalnega pomena, prijavljena znamka ni registrirana, če in v obsegu, določenem z zakonom države članice, ki ta znak ureja:

- a) so pravice do znaka bile pridobljene pred datumom vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti ali datumom prednostne pravice, ki se zahteva za zahtevo za registracijo znamke Skupnosti,
- b) ta znak imetniku podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.“

⁸ – Uredba Sveta z dne 26. februarja 2009 o znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1).

17. Člen 43(2) in (3) iste uredbe določa:

„2. Če tako zahteva prijavitelj, imetnik prejšnje znamke Skupnosti, ki je vložil pisni ugovor, priskrbi dokaz o tem, da se je v obdobju petih let pred datumom objave znamke Skupnosti prejšnja znamka Skupnosti resno in dejansko uporabljala za blago ali storitve, za katere je registrirana in ki jih imetnik navaja kot razlog za ugovor, ali pa da obstajajo razlogi za neuporabo pod pogojem, da je bila prejšnja znamka Skupnosti na ta dan registrirana vsaj pet let. Če ustreznega dokazila ni, se ugovor zavrne. Če se je prejšnja znamka Skupnosti uporabljala le za del blaga ali storitev, za katere je registrirana, se za namene preizkusa ugovora šteje, da je registrirana le za ta del blaga ali storitev.“

3. Odstavek 2 se uporabi za prejšnje nacionalne znamke iz člena 8(2)(a), pri čemer se uporaba v državi članici, v kateri je prejšnja nacionalna znamka varovana, zamenja z uporabo v Skupnosti.“

18. V skladu s členom 74(1) Uredbe št. 40/94 „[v] postopku Urad preveri dejstva po uradni dolžnosti; vendar pa je Urad v postopku v zvezi z relativnimi razlogi za zavrnitev registracije pri tem preizkusu omejen na zahtevani ukrep in na dejstva, dokaze in navedbe, ki so jih podale stranke“.

III – Dejstva pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

A – Dejanski okvir in postopek pred UUNT

19. Družba Anheuser-Busch je 1. aprila 1996, 28. julija 1999, 11. aprila in 4. julija 2000 pri UUNT vložila štiri zahteve za registracijo označbe Bud (figurativna in besedna) kot znamke Skupnosti.

20. Družba Budvar je 5. marca 1999, 1. avgusta 2000, 22. maja in 5. junija 2001 vložila ugovore zoper navedene zahteve v skladu s členom 42 Uredbe št. 40/94, pri čemer se je, prvič, na podlagi člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 sklicevala na mednarodno figurativno znamko št. 361.566 z učinkom v Avstriji,

Beneluxu in Italiji, in drugič, na podlagi člena 8(4) iste uredbe, na označbo porekla „Bud“, ki je bila registrirana pri SOIL 10. marca 1975, z učinkom v Franciji, Italiji in na Portugalskem na podlagi Lizbonskega aranžmaja, ter na istoimensko označbo porekla, ki je varovana v Avstriji na podlagi dvostranskega sporazuma.

vložila družba Anheuser-Busch, in v celoti zavrnil ugovor, ki ga je vložila družba Budvar.

21. Oddelek za ugovore je z odločbo z dne 16. julija 2004 (št. 2326/2004) delno sprejel ugovor zoper registracijo ene izmed prijavljenih znamk. Po drugi strani pa je oddelek za ugovore z odločbami z dne 23. decembra 2004 (št. 4474/2004 in 4475/2004) in z dne 26. januarja 2005 (št. 117/2005) zavrnil ugovore, ki jih je družba Budvar vložila zoper registracijo preostalih treh znamk. Družba Budvar je vložila pritožbo zoper vse tri navedene zavrnitvene odločbe oddelka za ugovore, družba Anheuser-Busch pa je izpodbijala odločbo z dne 16. julija 2004, s katero je bil ugovor delno sprejet.

23. V vseh štirih odločbah je odbor za pritožbe UUNT navedel, prvič, da se družba Budvar v utemeljitev ugovorov ni več sklicevala na mednarodno figurativno znamko št. 361.566, ampak samo na označbo porekla „Bud“.

24. Drugič, odbor za pritožbe je menil, da bi znak BUD težko šteli za označbo porekla, še manj za posredno označbo geografskega izvora, in na podlagi tega presodil, da ni mogoče ugoditi ugovoru v okviru člena 8(4) Uredbe št. 40/94 na podlagi pravice, ki je predstavljena kot označba porekla, vendar v resnici to ni.

22. Drugi odbor za pritožbe UUNT je z odločbami z dne 14. junija (zadeva R 234/2005-2), z dne 28. junija (zadeva R 241/2005-2) in z dne 1. septembra 2006 (zadeva R 305/2005-2) zavrnil pritožbe, ki jih je vložila družba Budvar. Odbor za pritožbe je z odločbo z dne 28. junija 2006 (zadeva R 802/2004-2) ugodil pritožbi, ki jo je

25. Tretjič, odbor za pritožbe je po analogiji uporabil določbe člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 ter pravilo 22 Uredbe (ES) št. 2868/95⁹ in presodil, da dokazi, ki jih je družba Budvar predložila glede uporabe

⁹ – Uredba Komisije z dne 13. decembra 1995 za izvajanje Uredbe št. 40/94 (UL L 303, str. 1).

označbe porekla „Bud“ v Avstriji, Franciji, Italiji in na Portugalskem, niso zadostni.

odbor za pritožbe zavrnil, medtem ko se je družba Budvar na to sklicevala).

26. Četrtrič in zadnjič, odbor za pritožbe je menil, da je treba ugovor zavrniti, z obrazložitvijo, da družba Budvar ni dokazala, da ji sporna označba porekla podeljuje pravico, da prepove uporabo izraza „Bud“ kot znamke v Avstriji ali Franciji.

28. S sodbo z dne 16. decembra 2008, ki se izpodbija s pritožbo, je Sodišče prve stopnje ugodilo tožbi za razveljavitev, ki jo je vložila družba Budvar, ter pritrdilo prvemu in drugemu delu navedenega tožbenega razloga.

B – Povzetek izpodbijane sodbe

29. Sodišče je pritrdilo prvemu delu edinega tožbenega razloga, pri čemer je pri presoji razlikovalo med označbo porekla „Bud“, ki je bila registrirana na podlagi Lizbonskega aranžmaja, in imenom „Bud“, ki je zaščiten na podlagi dvostranskega sporazuma.

27. Družba Budvar je 26. avgusta,¹⁰ 15. septembra¹¹ in 14. novembra 2006¹² pri Sodišču prve stopnje vložila ustrezne tožbe za razveljavitev navedenih odločb odbora za pritožbe. Tožeča stranka je v utemeljitev svoje zahteve navedla edini tožbeni razlog, ki je temeljil na kršitvi člena 8(4) Uredbe št. 40/94. Ta edini tožbeni razlog družbe Budvar se je delil na dva dela: prvi del se je nanašal na veljavnost označbe porekla „Bud“ (odbor za pritožbe je odločil, da znak Bud ni označba porekla), drugi del pa se je nanašal naupoštevnost pogojev iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 (kar je

30. V zvezi s prvim delom tožbenega razloga je Sodišče prve stopnje menilo, da v skladu s sodno prakso „veljavnosti nacionalne znamke ni mogoče izpodbijati v okviru postopka za registracijo znamke Skupnosti“ (točka 88), iz česar izhaja, da „sistem, vzpostavljen z Uredbo št. 40/94, temelji na domnevi, da mora UUNT upoštevati obstoj prejšnjih pravic, zaščiteneh na nacionalni ravni“ (točka 89). Ker učinki označbe porekla „Bud“ v Franciji niso bili dokončno razveljavljeni, je Sodišče prve stopnje menilo, da bi moral odbor za pritožbe na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 upoštevati ustrezno nacionalno pravo in registracijo na podlagi Lizbonskega aranžmaja, ne da bi dvomil o tem, da je navedena prejšnja pravica „označba porekla“ (točka 90).

10 – Zadeva T-225/06.

11 – Zadevi T-255/06 in T-257/06.

12 – Zadeva T-309/06.

31. V zvezi z drugim delom tožbenega razloga je Sodišče prve stopnje poudarilo, da je v skladu s členom 2 dvostranskega sporazuma „dovolj, da se zadevna imena ali označbe nanašajo neposredno ali posredno na izvor proizvoda, da se lahko navedejo v dvostranskem dogovoru in so na podlagi tega zaščitene z dvostranskim sporazumom (točka 94). Na podlagi teh elementov je Sodišče prve stopnje presodilo, da je odbor za pritožbe napačno menil, da je ime „Bud“ posebej zaščiteno kot „označba porekla“ na podlagi dvostranskega sporazuma (točka 95). Po drugi strani je Sodišče prve stopnje navedlo, da dvostranski sporazum v Avstriji še vedno velja za zaščito označbe „Bud“, saj ni dokazov, da naj bi Avstrija in Češka republika odpovedali navedeni sporazum, poleg tega pa v postopkih, ki potekajo v Avstriji, še ni bila sprejeta dokončna sodna odločba“ (točka 98).

32. Glede na navedeno je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da je odbor za pritožbe kršil člen 8(4) Uredbe št. 40/94, ker je menil, prvič, da navedene prejšnje pravice niso „označbe porekla“; in drugič, da je „drugotnega pomena“, ali se znak Bud zlasti v Franciji in Avstriji šteje za zaščiteno označbo porekla, ter ker je menil, da ugovor na tej podlagi ne more uspeti (točki 92 in 97 izpodbijane sodbe).

33. Sodišče prve stopnje je ugodilo tudi drugemu delu edinega tožbenega razloga, ki se nanaša na uporabo pogojev iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94. V drugem delu je družba Budvar navedla dva očitka.

34. Prvi očitek se je nanašal na pogoj v zvezi z uporabo znaka v gospodarskem prometu in na pogoj, da je znak „več kot zgolj lokalnega pomena“.

35. Glede izpolnjevanja pogoja v zvezi z uporabo zadevnih znakov v gospodarskem prometu je Sodišče prve stopnje menilo, da je odbor za pritožbe storil pravno napako, ko se je odločil, da po analogiji uporabi predpise Skupnosti o „resni [in dejanski]“ uporabi prejšnje znamke (člen 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94). Prvič, člen 8(4) Uredbe št. 40/94 se ne nanaša na „resno [in dejansko]“ uporabo znaka, navedenega v utemeljitev ugovora (točka 164 izpodbijane sodbe). Drugič, v okviru člena 9(1) Uredbe št. 40/94 ter členov 5(1) in 6(1) Direktive 89/104/EGS¹³ sta Sodišče in Sodišče prve stopnje vedno menili,

13 – Direktiva Sveta z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 1989, L 40, str. 1).

da „se znak uporablja v ‚gospodarskem prometu‘, če spada v okvir poslovne dejavnosti zaradi pridobivanja gospodarske koristi in ne na zasebno področje“ (točka 165). Tretjič, na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 „pravice, povezane z nekaterimi znaki, ne prenehajo nujno, tudi če ti znaki niso predmet ‚resne [in dejanske]‘ uporabe“ (točka 166). Četrtrič, Sodišče prve stopnje je navedlo, da je odbor za pritožbe v obravnavanem primeru po analogiji uporabil člen 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 ter pravilo 22 Uredbe št. 2868/95, da bi med drugim preučil uporabo zadevnega člena v Avstriji, Franciji, Italiji in na Portugalskem, in sicer ločeno, to pomeni na vsakem od ozemelj, na katerih je po navedbah družbe Budvar zaščitena označba porekla „Bud“, in to čeprav so lahko znaki iz člena 8(4) Uredbe „na določenem ozemlju zaščiteni, tudi če se ne uporabljajo na tem določenem ozemlju, ampak samo na drugem ozemlju“ (točka 167).

36. Sodišče prve stopnje je presodilo, da se „navedba, ki označuje geografski izvor proizvoda, lahko po zgledu znamke uporablja v gospodarskem prometu“, ne da bi to pomenilo, da se zadevna označba uporablja „kot znamka“ in zato izgubi svojo prvotno funkcijo (točka 175 izpodbijane sodbe).

37. V zvezi s pogojem glede pomena je Sodišče prve stopnje menilo, da se člen 8(4) Uredbe št. 40/94 nanaša na pomen zadevnega znaka in ne na pomen njegove uporabe. Pomen zadevnega znaka se nanaša na geografski obseg njegovega varstva, ki ne sme biti samo lokalni. Zato je presodilo, da je odbor za pritožbe tudi napačno uporabil pravo s tem, da je v primeru Francije dokaz o uporabi zadevnega znaka povezal s pogojem, ki se nanaša na dejstvo, da zadevna pravica ne sme biti samo lokalnega pomena (točki 180 in 181).

38. Zaradi navedenih razlogov je Sodišče prve stopnje prvi očitke drugega dela edinega tožbenega razloga sprejelo kot utemeljen.

39. Drugi očitke drugega dela edinega tožbenega razloga se je nanašal na pravico, ki izhaja iz znaka, navedenega v utemeljitev ugovora. V tej točki je odbor za pritožbe na podlagi sodnih odločb, izdanih v Avstriji in Franciji, sklepal, da družba Budvar ni dokazala, da ji zadevni znak podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke. Sodišče prve stopnje je kljub temu navedlo, da nobena izmed navedenih sodnih odločb, izdanih v Avstriji ali Franciji, še ni postala dokončna, zaradi česar se odbor za pritožbe pri utemeljitvi svoje ugotovitve ni mogel opirati izključno na te

odločbe in bi moral upoštevati tudi določbe nacionalnega prava, na katere se je sklicevala družba Budvar, vključno z Lizbonskim aranžmajem in dvostranskim sporazumom (točka 192). V zvezi s tem je Sodišče prve stopnje opozorilo, da se mora UUNT po uradni dolžnosti in s sredstvi, ki se mu zdijo za to primerna, pozanimati o nacionalni zakonodaji zadevne države članice (točka 193). Tako je ugotovilo, da je odbor za pritožbe storil napako s tem, da ni upošteval vseh upoštevanih dejanskih in pravnih elementov, da bi ugotovil, ali pravo zadevne države članice na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 daje družbi Budvar pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke (točka 199).

IV – Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

40. Pritožba družbe Anheuser-Busch je bila 10. marca 2009 vložena v sodnem tajništvu; odgovora na pritožbo družbe Budvar in UUNT pa 22. in 25. maja, brez replike ali duplike.

41. Anheuser-Busch predlaga Sodišču, naj razveljavi izpodbijano sodbo (razen prve točke izreka, ki se nanaša na združitev zadev),

naj dokončno razsodi o sporu tako, da zavrne tožbo, ki je bila vložena na prvi stopnji oziroma, podredno, naj zadevo vrne Sodišču prve stopnje v ponovno odločanje in naloži plačilo stroškov družbi Budvar.

42. UUNT predlaga enako, medtem ko družba Budvar predlaga, naj se izpodbijana sodba potrdi in naj se pritožnici naloži plačilo stroškov.

43. Zastopniki družbe Anheuser-Busch, družbe Budvar in UUNT so na obravnavi 2. junija 2010 podali ustne pripombe in odgovorili na vprašanja, ki so jih postavili člani velikega senata in pravobranilec.

V – Nekaj predhodnih razmišljanj o členu 8 Uredbe št. 40/94

44. Preden preidemo k presoji pritožbe, moramo na splošno preučiti člen 8(4) Uredbe št. 40/94, saj se razprava osredotoča na razlago te določbe, kar je popolnoma novo v sodni praksi Sodišča. Za pravilno razumevanje te določbe je treba upoštevati tudi preostale odstavke navedenega člena 8.

A – Ugovor, ki temelji na prejšnji registrirani znamki: člen 8(1) in (2)

v ustrezni državi članici za blago ali storitve, za katere je registrirana, pet let pred objavo znamke Skupnosti.

45. Določbe člena 8(1) in(2) Uredbe št. 40/94 urejajo ugovor k registraciji znamke Skupnosti, ki temelji na prejšnji znamki. Odstavek 2 še posebej dovoljuje ugovor, ki temelji na prejšnji registrirani znamki (znamki Skupnosti, nacionalni ali mednarodni znamki) in enako obravnava tiste nacionalne znamke, ki niso registrirane¹⁴, čeprav so v državi članici nedvomno znane zaradi posebej intenzivne uporabe¹⁵.

48. Drugič, v skladu z določbami člena 8(1) Uredbe mora imetnik prejšnje znamke poleg tega dokazati, da je znamka, katere registraciji nasprotuje, enaka ali podobna njegovi in da zaradi enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, ki jih označujejo znamke, obstaja verjetnost zmede na ozemlju, na katerem je varovana prejšnja znamka.¹⁶

46. Za uspešnost ugovora, ki temelji na eni izmed prejšnjih znamk, je v skladu z Uredbo št. 40/94 treba izpolniti več pogojev.

47. Prvič, v skladu s členom 43(2) in (3) Uredbe je treba dokazati, da se je prejšnja znamka, na katero se sklicuje ugovor, „resno in dejansko uporabljala“ v Skupnosti ali

49. Tretji pogoj je torej tako imenovano načelo posebnosti: ugovor je mogoč samo, kadar se zahteva registracija blaga ali storitev, ki so enaki ali podobni tistim, za katere je varovana prejšnja znamka. Pri uporabi tega načela obstaja izjema, kadar gre za znamke, ki uživajo ugled v Skupnosti ali državi članici. V tem primeru bo ugovor uspešen, čeprav blago ali storitve niso enaki tistim, za katere je registrirana prejšnja znamka, če bi uporaba znamke, za katero je vložena prijava, brez upravičenega razloga izkoristila ali oškodovala razlikovalni značaj ali ugled prejšnje znamke (člen 8(5)).

14 – Člen 8(2)(c) o tem ne določa ničesar.

15 – Člen 6a Pariške konvencije za varstvo industrijske lastnine z dne 20. marca 1883 (Zbirka pogodb Združenih narodov, zvezek 828, št. 11847, str. 108), na katerega se nanaša Uredba Skupnosti, v tej točki določa, da je treba zaščititi znamke, ki so nedvomno znane in so last tistega, ki uživa pravice te konvencije.

16 – Vendar pa, kadar sta znamki enaki ter kadar so blago in storitve, ki jih označujejo znamke, prav tako enaki, se domneva verjetnost zmede: tako očitno izhaja iz člena 8(1)(a) Uredbe.

B – *Ugovor, ki temelji na drugih znakih:*
člen 8(4)

podlagi te določbe, odstavek 4 v praksi deluje kot neke vrste odvečna klavzula ali nenavadna skupina znakov, v katero ni treba ponovno vključiti le tistih neregistriranih znamk, ki ne izpolnjujejo pogoja glede ugleda¹⁷, ampak tudi ostale znake, ki se uporabljajo v gospodarskem prometu in niso samo lokalnega pomena.

50. Kljub navedenemu, člen 8 Uredbe št. 40/94 predvideva možnost, da se imetnik prejšnje znamke v ugovoru k registraciji znamke Skupnosti sklicuje tudi na druge znamke, ki niso registrirane in tudi niso nedvomno znane.

51. Konkretnije, člen 8(4) dovoljuje, da ugovor vložiti „imetnik neregistrirane znamke ali drugega znaka, ki se uporablja v gospodarskem prometu in ki je več kot zgolj lokalnega pomena“. Določba tako omogoča dostop relativno nedoločeni kategoriji znakov (1.), čeprav se v njej zahteva izpolnjevanje določenih pogojev za zagotavljanje njihove trdnosti (2.).

1. V členu 8(4) so zajeti zelo raznoliki znaki

53. Ta začetna nenatančnost pri opredeljevanju stvarnega področja predpisa je večinoma posledica okoliščine, da neregistrirane znamke in preostale znake iz navedenega odstavka 4 ustvarjajo, priznavajo in ščitijo nacionalne zakonodaje, ki se lahko zaradi tega med seboj zelo razlikujejo. O tej raznolikosti se razpravlja v „Oposition Guidelines“, ki jih je objavil UUNT¹⁸ in vsebujejo približen seznam znakov, ki bi v različnih državah članicah lahko bili razlog za sklicevanje na „prejšnjo pravico“ v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94. Poleg neregistriranih znamk so v navedenih guidelines med drugimi znaki navedeni tudi trgovska in korporacijska imena, napisi objektov, naslovi publikacij

52. Zaradi nenatančnosti glede narave znakov, na katere se je mogoče sklicevati na

¹⁷ – Sicer bi ugovor moral temeljiti na odstavku 2, točka (c).

¹⁸ – Guidelines Concerning Proceedings before the Office for Harmonization in the Internal Market (Trade Marks and Designs). Del C: OPOSITION GUIDELINES (strani od 312 do 339).

in geografske označbe. Zaradi tega naj bi predpis na splošno vključeval tiste znake, ki izpolnjujejo razlikovalno ali identifikacijsko funkcijo glede gospodarske dejavnosti, ki jo označujejo, in tiste, ki označujejo izvor blaga ali storitev, za katere se uporabljajo.

54. Večji del teh znakov (znamk in drugih znakov) ne ustreza klasični shemi registracije, saj se pravica do njihove izključne uporabe pridobi ali okrepi z uporabo, brez potrebe po formalnem vpisu.¹⁹ Kljub temu pa člen 8(4) hkrati zajema tudi znake, ki so bili predhodno registrirani, vključno z geografskimi označbami, ki so varovane v državi članici zaradi registracije v okviru Lizbonskega aranžmaja ali drugega mednarodnega instrumenta, čeprav slednji ni najznačilnejši primer uporabe te določbe.

55. Na tej točki bi se morda bilo smiselno ustaviti in konkretno opredeliti geografske označbe, na katere se je dovoljeno sklicevati na podlagi člena 8(4).

56. Prvič, treba je izključiti geografske označbe, ki so bile registrirane na ravni Skupnosti, saj čeprav Uredba št. 40/94 ne določa ničesar v zvezi s tem, je v členu 14 Uredbe (ES) št 510/2006²⁰ določeno, da „kadar je označba porekla ali geografska označba registrirana po tej uredbi, se vloga za registracijo blagovne znamke, ki ustreza eni od situacij iz člena 13 in zadeva isto vrsto proizvoda, zavrne, če je vloga za registracijo blagovne znamke vložena po dnevu predložitve vloge za registracijo Komisiji“. V smislu navedenega so v členu 7(1)(k) nove uredbe o znamki skupnosti²¹ med absolutnimi razlogi za zavrnitev registracije znamke Skupnosti zajete označbe porekla in geografske označbe Skupnosti.

57. Tako je sklicevanje na člen 8(4) mogoče le za geografske označbe, ki *niso* registrirane na ravni Skupnosti, vendar kljub temu uživajo zaščito na nacionalni ravni. Mednje bi lahko spadale tiste označbe, ki so registrirane

19 – Podatki so povzeti s seznama znakov, ki jih vsebujejo Opposition Guidelines.

20 – Uredba Sveta z dne 20. marca 2006 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 93, str. 12).

21 – Uredba št. 207/2009, navedena zgoraj.

v okviru Lizbonskega aranžmaja ali drugega mednarodnega instrumenta.²²

na podlagi člena 8(4): pogoji glede uporabe, obseg in značilnosti pravice, ki jih vsebuje navedeni predpis, veljajo tudi za geografske označbe, ki niso registrirane na ravni Skupnosti, in na katere se je mogoče sklicevati, da bi se izpodbijalo registracijo znamke Skupnosti samo na podlagi člena 8(4).

58. Tovrstni znaki uživajo bolj formalno zaščito na podlagi predhodnega vpisa. Menim, da če je vpis konstitutivnega značaja, je obstoj registracije edini dejavnik, ki ga je treba upoštevati pri ugotavljanju veljavnosti zadevne geografske označbe. Kljub temu pa to ne pomeni, da že vpis zadošča za postopek

22 – Menim, da je glede na ugotovitve Sodišča v zgoraj navedeni sodbi Budějovický Budvar obstoj tovrstnih geografskih označb mogoč samo, kadar gre za preproste označbe, ki ne spadajo na področje uporabe Uredbe št. 510/2006. Sicer pa iz navedene sodbe izhaja, da kvalificirane označbe porekla in geografske označbe, ki bi lahko bile registrirane na ravni Skupnosti, vendar niso registrirane, ne morejo biti še naprej zaščitene na nacionalni ravni, še posebej ne z dvostranskim sporazumom med dvema državama članicama. Kot izhaja iz spisa, se je družba Budvar izrecno sklicevala na znak BUD kot „označbo porekla“. Ne glede na morebitne dvome o njegovi pravi naravi, bi lahko že dejstvo, da je bil znak predstavljen kot označba porekla, ki ni bila registrirana na ravni Skupnosti, ob upoštevanju navedene sodne prakse glede izčrpnosti Uredbe št. 510/2006, pomenilo njegovo neveljavnost za namene ugovora. Dejstvo je, da predhodna mnenja nimajo nikakršnega vpliva na ta postopek, saj družba Anheuser-Busch ni navedla te morebitne napake zadevnega znaka in tudi ne gre za razlog, ki bi ga Sodišče smelo ali moralo presojeti po uradni dolžnosti, še manj v okviru pritožbe.

V zvezi z razlogi „javnega reda“ beri sklepane predloge generalnega pravobranilca Jacobsa, predstavljene 30. marca 2000 v zadevi Salzgitter proti Komisiji (sodba z dne 13. julija 2000, C-210/98 P, Recueil, str. I-5843, točke od 141 do 143) in sklepane predloge generalnega pravobranilca Mengozzija, predstavljene 1. marca 2007 v zadevi Common Market Fertilizers (sodba z dne 13. septembra 2007, C-443/05 P, ZODL, str. I-7209, točki 102 in 103). Preveri tudi Vesterdorf, B.: „Le relevé d'office par le juge communautaire“, en Une Communauté de droit: Festschrift für G. C. Rodríguez Iglesias, Nomos, 2003, str. 551 in nasl.

59. Zato in glede na predlagano s strani družbe Budvar na ustni obravnavi²³ menim, da zaradi posebne narave tovrstnih znakov in zaščite, ki jo uživajo zaradi registracije na mednarodni ravni, ni opravičila za neizpolnjevanje pogojev, ki jih nalaga ta predpis. Samo izpolnjevanje teh pogojev jim lahko zagotovi, čeprav gre za preproste geografske označbe (ki zaradi tega ne morejo biti zaščitene na ravni Skupnosti), pomen in trdnost, zaradi katerih si zaslužijo to posebno zaščito. Sicer bi bile te označbe izenačene z označbami porekla in geografskimi označbami Skupnosti.

23 – Družba Budvar je to stališče zagovarjala že v postopku z ugovorom pred UUNT, kot izhaja iz točke 13(b) navedene odločbe odbora za pritožbe z dne 14. junija 2006.

2. Pogoji iz člena 8(4) so namenjeni zagotavljanju trdnosti znakov, navedenih na podlagi tega člena

- In pogoja („uporaba v gospodarskem prometu“ in pogoj, „da je znak več kot zgolj lokalnega pomena“), ki zagotavljata, da gre za znake, ki ne glede na nacionalno zaščito v določeni meri obstajajo na trgu in tam uživajo ugled.

60. Začetna razsežnost člena 8(4), ki je izčrpen glede vrste znakov, ki podeljujejo pravico do ugovora na podlagi tega člena, je omejena zaradi pogojev, ki morajo biti izpolnjeni, da se jih lahko navaja v utemeljitvi za zavrnitev registracije znamke Skupnosti.

61. Glavni namen teh pogojev je prav omejitev področja uporabe tega ugovornega razloga, tako da se lahko nanj sklicujejo samo imetniki znakov, ki so posebno trdni in pomembni. Navedeni odstavek 4 določa:

- Pogoja, ki zagotavljata, da je znak posebej zaščiten na nacionalni ravni (še posebej, da „njegovemu imetniku podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke“) in da je njegov imetnik pridobil pravico do znaka pred datumom vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti ali datumom prednostne pravice. Ta pogoja, zajeta v členu 8(4)(a) in (b), je treba presoditi glede na „zakon države članice, ki ta znak ureja“.

62. Zakonodajalec Skupnosti je izhajal iz potrebe po zaščiti znakov, ki so priznani na nacionalni ravni, vendar je določil dve ravni zaščite: prvo, za znake, ki so posebnega pomena, ker se „uporabljajo v gospodarskem prometu“, in „niso zgolj lokalnega pomena“ ter lahko preprečijo registracijo znamke Skupnosti na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94, in drugo, za pravice, ki veljajo le na določenem kraju, za katere ni dovoljeno nasprotovati registraciji znamke Skupnosti, lahko pa njihovi imetniki nasprotujejo uporabi na ozemlju, na katerem je pravica varovana, ob uporabi člena 107 iste uredbe.

63. Med nacionalnimi znaki so izbrani in posebej zaščiteni tisti, ki glede na dvojno merilo „uporabe“ in „pomena“ vsebujejo lastnosti, ki upravičujejo preprečitev registracije znamke na ravni Skupnosti. Saj kot pravilno navaja pritožnica, če bi kateri koli nacionalni znak lahko preprečil registracijo znamke Skupnosti, skoraj ne bi bilo mogoče doseči enotne znamke za celotno Evropsko unijo. Z registracijo je znamka Skupnosti veljavna in

varovana na celotnem ozemlju Unije (člen 1 Uredbe št. 40/94). Torej da nacionalni znak ali znak, ki je zaščiten v več državah članicah, lahko ovira postopek vpisa, mora imeti poseben vpliv, to je lastnosti, ki lahko preprečijo registracijo znamke z učinkom v celotni Uniji.

samo, če izpolnjuje pogoje, ki zagotavljajo njegovo minimalno trdnost.

64. Po mojem mnenju te lastnosti niso neposredna posledica morebitne registracije. Izrazi, ki jih uporablja zakonodajalec, potrjujejo, da mora biti presoja nekoliko oprijemljivejša, vezana na pomembnost znaka v prometu. Nazadnje gre za pogoje, ki jih zakonodajalec zavestno umešča na stvarno raven in so bližji dejstvu kot abstraktnosti pravnega varstva.

66. Ob koncu tega predhodnega razmišljanja želim pojasniti, da pogoji in značilnosti člena 8(4) tvorijo okvir, ki ga je zakonodajalec ustvaril *ad hoc*, ter niso primerljivi s pogoji, ki jih vsebujejo drugi postopki z ugovorom zoper registracijo znamke Skupnosti.

C – Ustreznost analogne uporabe pogojev iz člena 8(1) ali (4)

65. Pri večini znakov, ki so zajeti v tem členu, obstajata oba elementa vzporedno. Kadar ni tako, kot je v obravnavani zadevi, člen 8(4) nalaga dodatno preveritev stvarnih podatkov o kraju, času in pogojih, v katerih je bil uporabljen zadevni znak. Čeprav pravno varstvo znaka na nacionalni ravni ni odvisno od teh dejstev in obstaja tudi, če se znak ne uporablja, se je mogoče sklicevati nanj v ugovoru

67. V izpodbijani sodbi in pritožbi se večkrat kot argument navaja ustreznost ali neustreznost, odvisno od primera, uporabe pogojev za področje člena 8(4), ki jih za ugovor, ki temelji na prejšnji znamki, določajo člen 8(1) in drugi povezani predpisi, kot je člen 43. Ta delno analogna uporaba je povzročila, kot bomo videli pozneje, nelogične rešitve. Glavna trditve, ki se uporablja v podporo analogni uporabi navedenih členov 8(1) in 43(2) in (3), je, da si znamke zaslužijo ugodnejšo obravnavo

kot ostali znaki, saj se nacionalne (usklajene) znamke in znamka Skupnosti ravna po enotnih standardih, ki so sprejemljivi na celotnem ozemlju Unije ter zaradi tega nudijo večja jamstva kot neregistrirane znamke in druge znamke iz člena 8(4).

pa morajo registrirane znamke v petih letih izpolnjevati pogoj glede resne in dejanske uporabe. Zakonodajalec je za znake iz člena 8(4) želel postaviti drugačne pogoje, ki bi bili dovolj strogi, da se uporaba določbe ne bi razširila čez meje primerne, vendar tudi dovolj prožni, da bi se lahko prilagodili različnim naravam znakov, ki bi se utegnili sklicevati na to določbo.

68. Menim, da ta trditev ni zadostno utemeljena. V Uredbi št. 40/94 so razlogi za ugovor zoper registracijo znamke Skupnosti razdeljeni po skupinah, pri čemer za vsako od teh skupin veljajo različni pogoji, določitev ravni zahtevnosti pogojev glede na večje ali manjše zaupanje, ki ga zakonodajalec Skupnosti izkazuje zadevnemu znaku, pa bi pomenila pretirano poenostavitev. Če navedene pogoje obravnavamo natančneje, ta trditev ne vzdrži.

70. Menim, da je ta raznolikost edini dejavnik, na podlagi katerega je mogoče razložiti dejstvo, da se v členu 8(4) ne zahteva izpolnjevanje načela posebnosti v primeru postopkov z ugovorom, ki so vloženi na podlagi tega člena. V primeru ugovora, ki temelji na prejšnji registrirani znamki in je mogoč samo, kadar se nanaša na proizvode ali storitve, ki so enaki ali podobni znamki, za katero je vložen ugovor zoper registracijo, ni treba izpolniti pogoja glede enakosti ali podobnosti predmeta (razen če se za podelitev „pravice do prepovedi uporabe poznejše znamke“ od imetnika to zahteva v nacionalnem pravu), če se imetnik v ugovoru sklicuje na neregistrirano znamko ali drug različen znak. To je lahko več kot presenetljivo ob ugotovitvi, da je izpolnjevanje načela posebnosti pogoj za učinkovito sklicevanje na označbo porekla ali geografsko označbo Skupnosti kot absolutni razlog za zavrnitev registracije poznejše znamke Skupnosti.²⁵

69. Registracija in usklajenost na ravni Skupnosti sta elementa, ki ju je zakonodajalec upošteval, vendar v povezavi z naravo zadevnega znaka: samo tako je mogoče razložiti, da se označbam porekla Skupnosti ne nalaga nobenega pogoja glede uporabe²⁴, nasprotno

24 – Člen 14 Uredbe št. 510/2006 in člen 7(1)(k) nove Uredbe o znamki Skupnosti (Uredba št. 207/09).

25 – Glej predpise, navedene v prejšnji opombi.

71. Menim, da prej navedeno dokazuje, da največja „jamstva“, ki jih vsaj v teoriji ponujajo znamke Skupnosti ali usklajene znamke, niso edini dejavnik, ki ga je treba upoštevati pri razlagi pogojev, ki se zahtevajo za uporabo določenega znaka v ugovoru zoper registracijo poznejše znamke. Pogoje iz člena 8(4) je treba obravnavati kot celoto in se jih ne sme primerjati z odločitvami, ki jih je zakonodajalec sprejel v drugih primerih.

1. Prvi del prvega pritožbenega razloga: pristojnost UUNT za presojo veljavnosti pravice, uveljavljane na podlagi člena 8(4)

a) Opredelitev stališč

VI – Presoja pritožbe

72. Pritožnica v pritožbi navaja dva razloga; prvi temelji na kršitvi člena 8(4) Uredbe št. 40/94, drugi pa na kršitvi členov 8(4) in 74(1) iste uredbe.

A – Prvi pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 8(4) Uredbe št. 40/94

73. Prvi pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 8(4) Uredbe št. 40/94, je razdeljen na tri dele.

74. Družba Anheuser-Busch trdi, da je Sodišče prve stopnje storilo pravno napako s tem, da je v točkah od 79 do 100 izpodbijane sodbe presodilo, da odbor za pritožbe ni pristojen za ugotavljanje, ali je družba Budvar dokazala veljavnost zgoraj navedenih pravic na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

75. Družba Anheuser-Busch v pritožbi trdi, da mora UUNT ugotoviti, ali pravice, na katerih temelji ugovor, dejansko obstajajo v taki obliki, kot se zatrjuje, ali so upoštevne in ali se je dovoljeno sklicevati nanje v ugovoru zoper registracijo znamke Skupnosti. Po mnenju pritožnice le navajanje registracije pravice na nacionalni ravni ne zadošča za ugotovitev obstoja take pravice: registracija bi pomenila samo preprosto pravno domnevo.

76. Družba Anheuser-Busch v pritožbi prav tako očita, da se Sodišče prve stopnje v podporo svojemu stališču sklicuje na

sodno prakso v zvezi s členom 8(1) Uredbe št. 40/94,²⁶ in predlaga analogno uporabo tega člena. V skladu s to sodno prakso veljavnost nacionalne znamke ne sme biti izpodbijana v postopku registracije znamke Skupnosti. Pritožnica meni, da ni pravne podlage za vzpostavitev analogije s členom 8(1), če obstoj skladnosti na področju znamk zagotavlja, da se uporabljajo ista merila in standardi za znamke, ki so registrirane na celotnem ozemlju Unije, medtem ko znaki iz člena 8(4) niso usklajeni.

za odločanje o veljavnosti teh znakov, saj se ti znaki, tako kot navedene znamke, ravna po nacionalnem pravu zadevne države članice in samo v tem okviru se sme odločati o njihovi veljavnosti.

b) Presoja

77. Po mojem mnenju ni mogoče trditi, da je Sodišče prve stopnje člen 8(1) Uredbe št. 40/94 uporabilo po analogiji. V resnici se z izpodbijano sodbo samo razširja utemeljitev sodne prakse glede nacionalnih znamk na znake, registrirane na podlagi odstavka 4, in zaradi tega menim, da UUNT ni pristojen

78. Menim, da dejstvo, da so nacionalne znamke usklajene, ostali znaki pa ne, v tem primeru ni odločilen dejavnik.

79. Z uvedbo ugovora na podlagi člena 8(4) je zakonodajalec Skupnosti podelil zaupnico tudi nacionalnim pravicam iz tega člena, z edinim zadržkom, da se mora preveriti izpolnjevanje pogojev, ki omejujejo področje uporabe te določbe (časovna prednost pravice, pogoj, da gre za znak, ki je posebej zaščiten na nacionalni ravni, njegova uporaba v gospodarskem prometu, in pogoj, da je več kot samo lokalnega pomena). Organi Unije lahko preverijo samo izpolnjevanje teh pogojev, ne morejo pa ugotavljati veljavnosti zadevne nacionalne pravice niti veljavnosti njenega varstva v državi članici. Sicer bi to pomenilo, da se UUNT priznava pravica do razlage in uporabe nacionalnih norm, kar pa nikakor ne spada v okvir njegovih pristojnosti ter bi lahko pomenilo hud poseg v obstoj in varstvo znaka na nacionalni ravni.

26 – Sodbe Sodišča prve stopnje z dne 23. oktobra 2002 v zadevi Matratzen Concord proti UUNT – Hukla Germany (MATRATZEN) (T-6/01, Recueil, str. II-4335, točka 55); z dne 30. junija 2004 v zadevi BMI Bertollo proti UUNT – Diesel (DIESELIT) (T-186/02, ZOdl., str. II-1887, točka 71); z dne 21. aprila 2005 v zadevi PepsiCo proti UUNT – Intersnack Knabber-Gebäck (RUFFLES) (T-269/02, ZOdl., str. II-1341, točka 26) in z dne 22. marca 2007 v zadevi Saint-Gobain Pam proti UUNT – Propamsa (PAM PLUVIAL) (T-364/05, ZOdl., str. II-757, točka 88).

80. Zaradi tega menim, da bi UUNT samo, če da bi varstvo tega znaka bilo dokončno razveljavljeno v zadevni državi članici (s pravnomočno sodbo ali z ustreznim postopkom), lahko in moral upoštevati ta dejavnik in zavrniti ugovor, ki temelji na navedenem znaku.

81. Navedeno je še posebej očitno, kadar je zaščita znaka, tako kot v tem primeru, posledica formalnega dejanja, kot je registracija. V teh okoliščinah je normalno, da se veljavnosti registracije ne izpodbija v postopku registracije znamke Skupnosti, ampak samo v ustreznem postopku razveljavitve, v skladu s predpisi, ki veljajo za registracijo.

82. V okviru Lizbonskega aranžmaja lahko samo upravni organ držav pogodbenic razveljavi učinke že registrirane označbe porekla, ali z izjavo, da ne more zagotoviti zaščite označbe porekla (člen 5 Lizbonskega aranžmaja), ki jo mora izdati v enem letu od prejema obvestila o registraciji, ali z izjavo, ki razveljavlja varstvo označbe v državi članici (člena 6 in 7 Lizbonskega aranžmaja). Poleg teh dveh postopkov ni druge poti za ugotavljanje veljavnosti mednarodne registracije in

učinkovitosti varstva, ki ga ta zagotavlja v državah pogodbenicah.

83. Glede na varstvo, ki temelji na dvostranskem sporazumu, menim, da bi samo z razveljavitvijo sporazuma, njegovo spremembo ali s pravnomočno sodbo, s katero preneha varstvo v zadevni državi, bilo mogoče izključiti znake, ki bi bili uporabni za namene ugovora, ki temelji na členu 8(4) Uredbe št. 40/94.

84. V obravnavanem primeru je odbor za pritožbe menil, da je vprašanje, ali je bil znak Bud obravnavan kot označba porekla, ki je zaščiten v Franciji, Italiji in na Portugalskem z Lizbonskim aranžmajem, v Avstriji pa na podlagi dvostranskega sporazuma, ki sta ga podpisali navedena država članica in Češka republika, „drugotnega pomena“, saj „ugovor, ki temelji na pravici, ki je predstavljena kot označba porekla, vendar v resnici to ni, ne more biti uspešen“. V te namene se je UUNT oprl na značilnosti, ki jih sodna praksa in ureditev Skupnosti²⁷ zahtevata za opredelitev znaka kot označbo porekla, in ugotovil, da pri zadevnem znaku ne obstajajo. Ob upoštevanju prej navedenega so take ugotovitve vse

27 – Uredba št. 510/2006.

prej kot odločilne. Če navedene pravice niso bile dokončno razveljavljene v skladu s postopki, ki jih predvideva zakonodaja, ki zagotavlja varstvo, odbor za pritožbe ni mogel dvomiti ne o veljavnosti ne o tem, ali je šlo za „označbe porekla“.

za dokazovanje uporabe, s tem, da je zavrnilo datum prijave za registracijo kot upoštevni datum in ga nadomestilo z datumom objave prijave.

85. Zato menim, da je treba zavrni prvi del prvega pritožbenega razloga.

87. Tako naj bi Sodišče prve stopnje pogoj glede „uporabe v gospodarskem prometu“ razložilo na najmanj zahteven način in s tem storilo pravno napako.

a) Količina in kakovost uporabe

2. Drugi del prvega pritožbenega razloga: pogoj glede „uporabe v gospodarskem prometu“

i) Opredelitev stališč

86. Pritožnica trdi, da je Sodišče prve stopnje napačno razložilo pogoj glede „uporabe v gospodarskem prometu“ iz člena 8(4), s trojnega vidika: prvič, glede na količino in kakovost uporabe s tem, da ga ni izenačilo z „resno in dejansko uporabo“, ki se zahteva za registrirane znamke; drugič, glede na kraj uporabe s tem, da je trdilo, da se lahko upoštevajo dokazi, ki izvirajo iz območij držav članic, v katerih zadevna pravica ni zaščiten, in tretjič, glede na obdobje, ki je upoštevno

88. Prvi od teh treh očitkov se nanaša na točke od 160 do 178 izpodbijane sodbe. V njih je Sodišče prve stopnje navedlo, da se pogoja glede „uporabe v gospodarskem prometu“ iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 ne sme razumeti v istem smislu kot pogoj glede „resne in dejanske uporabe“, ki se v členu 43(2) in (3) iste uredbe zahteva za ugovore, ki temeljijo na prejšnji znamki, kot je to storil odbor za pritožbe.

89. Pritožnica nasprotuje temu razlagalnemu pristopu s trditvijo, da če se pogoj glede „resne in dejanske uporabe“ ne bi uporabljal

v okviru člena 8(4), bi za uporabo v ugovoru zoper registracijo poznejše znamke Skupnosti za registrirane znamke veljali strožji pogoji kot za znake iz navedenega odstavka 4. Glede na to, da so pogoji za ugotovitev kršitve znamke (člen 9(1) Uredbe št. 40/94) manj strogi kot za njeno ohranitev (člena 15 ter 43(2) in (3) Uredbe), družba Anheuser-Busch meni, da bi za primere, kot je primer iz člena 8(4), v katerem gre za „pravico, ki lahko vpliva na poslovno dejavnost druge družbe“, morali veljati najstrožji pogoji.

ii) Presoja

91. Družba Budvar je razložila izraz „uporaba v gospodarskem prometu“ enako kot Sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi. V osnovi gre za vprašanje o izenačitvi tega izraza s pojmom „resna in dejanska uporaba“ iz člena 43(2) Uredbe št. 40/94 ali z razlago, ki se v sodni praksi uporablja za enak izraz, in sicer „uporaba v gospodarskem prometu“ iz člena 9(1) Uredbe št. 40/94 ter členov 5(1) in 6(1) Direktive 89/104.

90. Za družbo Anheuser-Busch bi uporaba merila glede „resne in dejanske uporabe“ po drugi strani pomenila, da izročitve brezplačnih vzorcev, ki so po navedbah pritožnice izvzete iz tega pojma na podlagi sodbe Silberquelle²⁸, ne bi bilo mogoče upoštevati kot dokaz o navedeni uporabi. Da bi uporaba označbe porekla ali geografske označbe lahko bila opredeljena kot resna in dejanska na podlagi člena 8(4), bi morala biti v skladu z bistveno funkcijo takega znaka, ki je zagotavljanje geografskega porekla proizvodov in njihovih značilnosti potrošnikom.

92. Dejansko obstajajo pomembne razlike med obema ravnema uporabe. Po eni strani iz sodne prakse izhaja, da je znamka predmet „resne in dejanske uporabe“ v smislu člena 43 Uredbe št. 40/94, kadar „se uporablja v skladu s svojo bistveno funkcijo, ki je v zagotavljanju istovetnosti izvora blaga ali storitev, za katere je bila registrirana, da bi se ustvaril oziroma ohranil trg za to blago in storitve, v nasprotju s simbolično uporabo, katere edini cilj je

²⁸ – Sodba z dne 15. januarja 2009 (C-495/07, ZOdl., str. I-137, točki 21 in 22).

ohranjanje pravic, ki jih daje znamka“.²⁹ Glede pojma „uporaba v gospodarskem prometu“ je bilo v sodni praksi do zdaj ta izraz mogoče razložiti le v okviru člena 9(1) Uredbe št. 40/94 ter členov 5(1) in 6(1) Direktive 89/104, pri čemer je bilo ugotovljeno, da se zadevni znak uporablja v gospodarskem prometu, „če spada v okvir poslovne dejavnosti zaradi pridobivanja gospodarske koristi in ne na zasebno področje“.

zadošča za utemeljitev stališča Sodišča prve stopnje. Na splošno velja, da je v skladu z navedenim načelom treba nedoločen pravni pojem razlagati enotno, predvsem kadar se v dveh določbah istega zakona ali zakonov s povezano vsebino uporablja enaka terminologija (kot se dogaja v tem primeru s členom 8(4) Uredbe št. 40/94, členom 9(1) Uredbe ter členoma 8(1) in 6(1) Direktive 89/104). Kljub temu to razlagalno merilo, po katerem se za enake izraze uporablja ista definicija, ne sme biti tako togo, da bi popolnoma prezrli okvir, v katerem se uporablja zadevni pojem. V danem primeru ima pogoj popolnoma drugačno funkcijo glede na določbo, ki ga vsebuje.

93. Po mojem mnenju ta dvojni pristop ne pozna *ratio legis* člena 8(4). Zadevni predpis po eni strani postavlja več posebnih pogojev, ki jih je treba razlagati neodvisno od predpisov, ki veljajo za ostale razloge za ugovor, po drugi strani pa se ravna po svoji logiki, ki se razlikuje od logike člena 43(2), predvsem pa od logike člena 9(1) Uredbe.

94. Argument pravne varnosti, ki ga navedla družba Budvar (razlaga pogoja mora biti enaka za vse določbe Uredbe, v katerih se pojavlja), vsekakor ni zanemarljiv, vendar ne

95. V členu 8(4) Uredbe št. 40/94 je zahteva, da se znak „uporablja v gospodarskem prometu“, kar je pogoj za sklicevanje na znak v ugovoru zoper registracijo nove znamke Skupnosti; torej, gre za nastanek razloga za ugovor zoper poskus registracije znamke Skupnosti. Nasprotno pa člen 9(1) iste uredbe uporablja ta izraz za opis različnih načinov uporabe znaka, ki je enak ali podoben znaku Skupnosti in ga imetnik tega lahko prepove; zaradi tega se v tem drugem primeru, v najširšem razumljivem smislu, želi zagotoviti

29 – Sodbi z dne 11. maja 2006 v zadevi Sunrider proti UUNT (C-416/04 P, ZOdl., str. I-4237, točka 70) in z dne 13. septembra 2007 v zadevi Il Ponte Finanziaria proti UUNT (C-234/06 P, ZOdl., str. I-7333, točka 72). V zvezi s členom 10(1) Direktive 89/104 glej tudi sodbo z dne 11. marca 2003 v zadevi Ansul (C-40/01, Recueil, str. I-2439, točka 43) in sklep z dne 27. januarja 2004 v zadevi La Mer Technology (C-259/02, Recueil, str. I-1159, točka 27).

obseg izključne pravice do uporabe, ki pripada imetniku znamke Skupnosti.³⁰

vložen na podlagi katerega izmed teh znakov, treba dokazati „uporabo“, ki si zasluži ta izraz.

96. V tem smislu se v členu 8(4) uporablja pozitiven izraz, pri čemer se za namene ugovora zoper registracijo znamke Skupnosti zahteva minimalni „prag uporabe“. Nasprotno pa se v členu 9(1) uporablja izraz v negativnem smislu, da bi se kar najbolj preprečilo ravnanja, ki „škodujejo“ registrirani znamki.

98. Zato menim, da je pogoj glede „uporabe v gospodarskem prometu“ iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94, tako kot ostali pogoji iz tega predpisa, neodvisen pojem³¹, ki si zasluži svojo razlago.

99. Prvič, menim, da je, ne da bi bilo nujno uporabljati znak zato, da se „ustvari in ohrani trg“, vsekakor potrebna določena uporaba v poslovnem okolju, kar izključuje uporabo na zasebnem področju, s tem da ne zadošča, na primer, razdeljevanje brezplačnih vzorcev.

97. Kljub temu pa to ne pomeni, da je razlaga člena 8(4) na podlagi člena 43(2), ki jo vsebuje izpodbijana sodba, pravilna. Trdim, da pojem uporabe v gospodarskem prometu zahteva svojo razlago, in sicer da je v ugovoru, ki je

100. Drugič, tudi zahteva glede uporabe v skladu z bistveno funkcijo zadevnega znaka se zdi razumljiva. Pri geografskih označbah pomeni navedena funkcija zagotavljanje javnosti istovetnost geografskega izvora in/ali določene značilnosti proizvoda.

30 – Istemu cilju sledijo členi 5(1) in 6(1) Direktive 89/104. Strinjam se s trditvijo svoje kolegice, generalne pravobranilke Sharpston, da mora biti razlaga Direktive 89/104 skladna z Uredbo št. 40/94 (sklepni predlogi, predstavljeni 12. marca 2009 v zadevi Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, sodba z dne 11. junija 2009, C-529/07, ZOdl., str. I-4893, točka 16), vendar pa menim, da iz nje ni mogoče sklepati tako, kot naj bi storila družba Budvar, da je treba to „skladnost“ doseči brez upoštevanja funkcije, ki jo izpolnjuje vsaka določba. V danem primeru bi lahko zahtevali skladnost med členi 5(1) in 6(1) Direktive in členom 9(1) Uredbe, ki imajo enako vsebino (in na katere se nanaša zdajšnja sodna praksa). Razširitev razlage teh členov, ki se je uveljavila v sodni praksi, na člen 8(4) po mojem mnenju ni tako očitna.

31 – Poleg izpolnjevanja pogoja glede uporabe v prometu mora uporaba znaka dosegati raven, ki jo po potrebi zahteva zakonodaja zadevne države članice, da njenemu imetniku podeli „pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke“ (člen 8(4)(b) Uredbe).

101. Tovrstna razlaga, (ki ima po mojem mnenju to prednost, da jo je mogoče prilagoditi raznolikosti znakov, ki so zajeti v členu 8(4)), bi lahko bila razlog za upoštevanje, ob predhodni predložitvi dokazov, trditve družbe Anheuser-Busch o dejstvu, da je družba Budvar uporabila znak BUD kot znamko in ne za označevanje geografskega porekla proizvoda.

b) Ozemlje, ki je upoštevno za dokazovanje „uporabe v gospodarskem prometu“

i) Opredelitev stališč

102. Drugi očitok se nanaša na ozemlje, ki je upoštevno za dokazovanje prej navedenega pogoja glede „uporabe v gospodarskem prometu“.

103. Pritožnica meni, da je Sodišče prve stopnje kršilo načelo teritorialnosti in napačno razložilo člen 8(4) Uredbe št. 40/94 s tem, ko je v točkah 167 in 168 izpodbijane sodbe navedlo, da iz te določbe „ne izhaja, da se mora zadevni znak uporabljati na ozemlju, katerega zakonodaja se navaja v podporo zaščiti navedenega znaka“. Sodišče prve stopnje je

še posebej poudarilo, da je treba upoštevati dokaze, ki jih je predložila družba Budvar o uporabi znaka Bud v Beneluxu, Španiji in Združenem kraljestvu, čeprav je ugovor temeljil na izključnih pravicah, ki obstajajo samo v Avstriji in Franciji.

104. Po navedbah družbe Anheuser-Busch se pogoj glede „uporabe v gospodarskem prometu“ lahko nanaša samo na uporabo znaka na ozemlju, na katerem uživa navedeno zaščito. Tako se zahteva v načelu teritorialnosti, ki je upoštevno za pravice intelektualne lastnine na splošno, posebej pa za označbe porekla. In končno pritožnica ponovno navaja trditev glede primerjave z ureditvijo znamk: če bi upoštevali uporabo na teh drugih ozemljih, bi bili neuskklajeni znaki iz člena 8(4) deležni ugodnejše obravnavane kot znamke iz člena 8(1) in (2), saj se za slednje v členu zahteva resno in dejansko uporabo na zadevnem ozemlju.

ii) Presoja

105. V zvezi z drugim očitkom se strinjam s trditvijo pritožnice, ki temelji na načelu teritorialnosti, ne strinjam pa se s trditvijo, ki temelji na primerjavi z ureditvijo znamk, zaradi prej navedenih razlogov.

106. Menim, da je ozemeljska presoja pogoja glede uporabe nujna ne glede na zadevni znak. Za znamke člen 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 izrecno zahteva, naj se pridobi dokaz o resni in dejanski uporabi „v Skupnosti“ (kadar gre za znamko Skupnosti) ali „v državi članici, v kateri je prejšnja nacionalna znamka varovana“. Kljub temu se molk člena 8(4) glede te točke ne sme razlagati kot želja po izključitvi pogoja, ki po naravi temelji na načelu teritorialnosti in je na splošno upošteven za vse pravice intelektualne lastnine.³²

107. Zakonodajca Skupnosti in sodna praksa ponujata številne primere uporabe tega načela.

108. Člen 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 na primer določa, da je treba obstoj verjetnosti zmede, ki izhaja iz podobnosti med znamko, katere registracija se zahteva, in prejšnjo znamko ter

med proizvodi ali storitvami, ki jih ti znamki označujeta, presojati glede na javnost na ozemlju, na katerem je zaščitena prejšnja znamka.³³

109. Člen 3(3) Direktive 89/104, ki določa, da razlogov za razglasitev neveljavnosti ali zavrnitev registracije znamke ni treba uporabiti, ker se je „z njeno uporabo“ pridobil razlikovalni učinek, ne določa ozemlja, na katerem naj bi se preverila navedena uporaba. Kljub temu pa je Sodišče v zvezi s tem razsodilo, da je „upošteven le položaj, ki vlada na tistem delu ozemlja zadevne države članice (ali v tem primeru delu ozemlja Beneluksa), na katerem so bili ugotovljeni razlogi za zavrnitev“.³⁴

110. Vzporedno člen 7(3) Uredbe št. 40/94 določa, da ni treba uporabiti absolutnih razlogov za zavrnitev registracije znamke Skupnosti, če je „znamka z uporabo pridobila razlikovalni učinek“, iz sodne prakse pa izhaja, da se

32 – Med pionirji v priznavanju tega načela lahko navedemo Hagensa, ki je že leta 1927 izpodbijal hipotezo o univerzalnosti znamke, ki jo je zagovarjala tradicionalna nemška sodna praksa, in trdil, da navedena hipoteza ne vzdrži, saj bi njena uporaba pomenila vmešavanje na pravno področje suverenih tujih držav (Hagens, A., Warenzeichenrecht, Berlin in Leipzig, 1927). Vrhovno nemško sodišče je s sodbo z dne 20. septembra 1927 pritrdilo Hagensovi hipotezi, ki je danes splošno sprejeta kot načelo prava znamk, ne da bi mednarodni sporazumi, ki so bili večinoma sklenjeni na podlagi vzajemnosti, po mojem mnenju, zmanjšali njen pomen.

33 – V tem smislu glej sodbi z dne 26. aprila 2007 v zadevi Alcon proti UUNT (C-412/05 P, ZOdl., str. I-3569, točka 51) in z dne 13. septembra 2007 v zadevi Il Ponte Financiaría proti UUNT (C-234/06 P, ZOdl., str. I-7333, točka 60).

34 – Sodba z dne 7. septembra 2006 v zadevi Bovemij Verzekering (C-108/05, ZOdl., str. I-7605, točka 22). Tudi generalna pravobranilka Sharpston v sklepnih predlogih v tej zadevi, predstavljenih 30. marca 2006, izhaja iz potrebe po ozemeljski presoji pogojev in navaja, da je v nasprotju s tem, kar se zahteva za nacionalne znamke, kadar gre za znamke Skupnosti, razumno od imetnika znamke zahtevati, naj dokaže „razlikovalni učinek, ki ga je znamka pridobila z uporabo na širšem gospodarskem območju“ (točka 45).

znamka lahko registrira na podlagi navedene določbe le, če je predložen dokaz, da je z uporabo pridobila razlikovalni učinek v delu Skupnosti, v katerem ni imela takega učinka *ab initio* v smislu odstavka 1(b) tega člena. Del Skupnosti, naveden v odstavku 2 tega člena, je lahko v določenih primerih tudi samo ena država članica. Torej je dovolj, da znamka nima razlikovalnega učinka v samo eni državi članici³⁵, da se prepreči registracija na ravni Skupnosti, nasprotno pa od takrat, ko znamka, za katero je bila vložena prijava za registracijo, pridobi razlikovalni učinek na ozemlju, na katerem ga prej ni imela, razlog za zavrnitev ni več upošteven.

c) Obdobje, ki je upošteveno za presojo „uporabe v gospodarskem prometu“

i) Opredelitev stališč

112. Tretji očitke se nanaša na časovno obdobje, ki je upošteveno pri presoji pogoja glede „uporabe v gospodarskem prometu“ in še posebej pri presoji roka *ad quem*.

111. Ob koncu menim, da samo stroga uporaba načela teritorialnosti omogoča uresničevanje ciljev člena 8(4). Če je namen pogoja glede „uporabe v gospodarskem prometu“ zagotoviti, da ima znak, naveden na podlagi te določbe, določen pomen za javnost, je razumljivo, da je ta pomen, pridobljen z uporabo, treba dokazati glede na območje, na katerem je znak zaščiten, in da ni dovolj, da je bil znak uporabljen na drugem območju (ki bi se lahko celo nahajalo zunaj ozemlja Unije), na katerem ni zaščiten.

113. Po mnenju družbe Anheuser-Busch je Sodišče prve stopnje napačno presodilo člen 8(4) Uredbe št. 40/94 s tem, da je v točki 169 izpodbijane sodbe navedlo, da „iz te določbe ne izhaja, da mora stranka, ki ugovarja, dokazati, da se je zadevni znak uporabljal pred prijavo znamke Skupnosti“, temveč „da se, da bi se izognili uporabam prejšnje pravice izključno zaradi postopka z ugovorom, po zgledu zahtev v zvezi s prejšnjimi znamkami kvečjemu lahko zahteva, da bi se zadevni znak moral uporabljati pred objavo prijave znamke v *Biltenu znamk Skupnosti*“.

114. Nasprotno pa pritožnica meni, da morajo vsi pogoji za vložitev ugovora zoper registracijo znamke biti izpolnjeni ob vložitvi prijave poznejše znamke in da se tistemu, ki

35 – Sodba z dne 22. junija 2006 v zadevi Storck proti UUNT (C-25/05 P, ZOdl., str. I-5719, točka 83).

ugovarja, ne sme odobriti daljšega časovnega obdobja glede uporabe znaka v gospodarskem prometu, s katerim se nasprotuje znamki, za katero se zahteva registracija.

ii) Presoja

115. Menim, da je v tej točki pravilna presoja pritožnice, da mora biti uporaba znaka po potrebi dokazana pred vložitvijo prijave, ne pa do objave prijave za registracijo.

116. Zaradi razlogov, navedenih v poglavju V teh sklepnih predlogov, nas molk zakonodajalca prisili, da tudi v tej točki podamo samostojno razlago glede postopka z ugovorom na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

117. Po eni strani je treba zavrnilo analogno uporabo člena 43, ki jo Sodišče prve stopnje predlaga v izpodbijani sodbi.³⁶ Sodišče prve stopnje je s to trditvijo zapadlo v hudo

notranje protislovje, saj je komaj nekaj točk pred tem zavrnilo isto analogno uporabo glede pojma „uporabe v gospodarskem prometu“. Če se pojem „uporaba v gospodarskem prometu“ razlaga drugače kot pojem „resna in dejanska uporaba“ iz člena 43(2), je treba zavrnilo razlago glede časovnega pogoja, ki jo vsebuje izpodbijana sodba. Po drugi strani pa to ne pomeni, da lahko rešitev preprosto dosežemo z analogno uporabo sodne prakse v zvezi s členom 8(5)³⁷, ki velja za popolnoma različne okoliščine (ugovor, ki temelji na prejšnji znamki, ki je nedvomno znana). Sodbe, ki jih navaja pritožnica, so jasen primer uporabe načela prednosti, ki velja za pravice industrijske lastnine in jih je treba upoštevati tudi v okviru člena 8(4).

118. Menim, da se je pri načelu prednosti treba opirati na datum vložitve prijave za registracijo nove znamke Skupnosti in ne na datum objave prijave v *Biltenu znamk Skupnosti*. In če se poskuša dokazati, da je bil znak, ki je naveden v ugovoru, predmet uporabe v gospodarskem prometu, s katero se utrjuje in pridobiva zadostno moč za razumno utemeljitev ugovora zoper registracijo nove znamke Skupnosti, se zdi zahteva po dejanski

36 – Čeprav se v te namene izrecno ne navaja člen 43 Uredbe, je v točki 169 izpodbijane sodbe navedeno, da se upoštevajo merila glede datuma objave zahteva „po zgledu zahtev v zvezi s prejšnjimi znamkami“, ob jasnem navajanju pogojev, ki jih vsebuje navedena določba.

37 – Glej opombo 36.

uporabi zadevnega znaka pred prijavo nove znamke razumljiva.

119. Drugačna rešitev bi lahko podpirala goljufijo, saj bi lahko imetnik prejšnje pravice „improviziral“, samo zato, da bi jo uveljavil v ugovoru, kar bi pomenilo umetno uporabo znaka v prehodnem obdobju od vložitve prijave za registracijo (o čemer se lahko, kot je bilo ugotovljeno na ustni obravnavi, seznaniti iz neuradnih virov) do objave prijave v *Bilteni znamk Skupnosti*.³⁸

120. V svoji intervencijski vlogi družba Budvar trdi, da se v členu 8(4)(a) izrecno zahteva, da je bila pravica do znaka pridobljena pred datumom vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti ali, po potrebi, pred datumom prednostne pravice, na katerega se opira prijava za registracijo znamke Skupnosti, vendar pa se ista časovna zahteva ne

uporablja za pogoj glede uporabe v gospodarskem prometu. Torej bi za družbo Budvar zadoščalo, da bi bila pravica, na kateri temelji ugovor, pridobljena pred vložitvijo zahteve za registracijo znamke, čeprav bi do uporabe te pravice prišlo pozneje, to je v obdobju do uradne objave te prijave. S tako razlago določbe se ne strinjam. Menim, da vsebina določbe ni ovira za razširitev iste časovne zahteve na pogoj glede uporabe; še več, bolj smiselno bi bilo, da bi bili vsi pogoji iz člena 8(4) časovno usklajeni. Sicer bi sistem, kot je bilo že rečeno, zlahka ponudil priložnost za goljufijo: če gre za poskus, kot se navaja v izpodbijani sodbi, „da bi se izognili uporabi prejšnje pravice izključno zaradi postopka z ugovorom“, je treba zagotoviti, da je bil sporni znak uporabljen ne glede na to, ali je bila zahteva za registracijo znamke Skupnosti vložena, kar pa se lahko zagotovi samo z zahtevo, da je bila pravica uporabljena pred vložitvijo navedene zahteve.

121. Na koncu družba Budvar trdi, da je prijava za registracijo lahko predmet ugovora v razmerju do tretjih oseb samo, če je bila objavljena. Po mojem mnenju ta trditev ni pomembna, saj ne gre za določitev dejstva, ki je razlog za morebitni ugovor, ampak za dokaz, da zadevni znak uživa določen ugled v gospodarskem prometu.

38 – Prav tako je bilo na obravnavi ugotovljeno, da lahko to časovno obdobje traja več mesecev ali celo preseže eno leto, kot se je zgodilo z nekaterimi prijavi, ki se navajajo v tej zadevi. V teh primerih je tveganje, da določeni mediji izvejo za vložitve prijave za registracijo pred njeno objavo, nedvomno večje. Ostajajo določeni pomisleki glede dejstva, da je bil zadevni znak dokazano uporabljen le v času med vložitvijo prijave znamke in njeno objavo.

d) Ugotovitve

122. Glede na utemeljenost vseh treh očitkov je treba ugoditi drugemu delu prvega pritožbenega razloga.

določen znak „pomen“ v gospodarskem prometu samo, če se uporablja v njem. Dejstvo, da zakoni dveh ali več držav neki osebi podeljujejo izključne pravice glede določenega znaka, ne pomeni, da ima ta znak samo zaradi tega kakršen koli „pomen“ v gospodarskem prometu teh držav.

3. Tretji del prvega pritožbenega razloga: pogoj „da je znak več kot zgolj lokalnega pomena“

125. Prav tako družba Anheuser-Busch meni, da ozemeljski obseg pravnega varstva, ki ga zagotavlja nacionalno pravo, ni ustrezno merilo, saj bi bil sicer pogoj podrejen nacionalnemu pravu držav članic, kar bi bilo v nasprotju s sodno prakso, na podlagi katere je pravo znamk Skupnosti samostojno in ni podrejeno nacionalnemu pravu (sodba z dne 25. oktobra 2007 v zadevi Develey proti UUNT, C-238/06 P, ZOdl., str. I-9375, točki 65 in 66).

a) Opredelitev stališč

123. V tretjem delu prvega pritožbenega razloga družba Anheuser-Busch trdi, da je Sodišče prve stopnje v točkah od 179 do 183 izpodbijane sodbe napačno razložilo izraz „več kot zgolj lokalnega pomena“.

b) Presoja

126. Menim, da je razlaga člena 8(4) v izpodbijani sodbi preveč dobesedna in odvisna od besedila določbe.

124. Čeprav priznam, da je v skladu s členom 8(4) znak tisti (in ne njegova uporaba), ki mora biti „več kot zgolj lokalnega pomena“, pritožnica meni, da mora biti izraz „pomen“ nujno povezan s trgov države članice, na katerem je znak zaščiten, in da ima lahko

127. Vsekakor drži, kot se navaja v izpodbijani sodbi³⁹, da izraz „več kot zgolj lokalnega pomena“ označuje znak in ne njegove

³⁹ – točka 180.

uporabe ali gospodarskega prometa; nedvomno se nanaša na pomen znaka in ne na pomen njegove uporabe. To potrjujejo tudi nekatere jezikovne različice te določbe: italijanska različica je zaradi uporabe veznika „in“ ena od najjasnejših („contrassegno utilizzato nella normale prassi commerciale e di portata non puramente locale“), vendar pa tudi francoska („signe utilisé dans la vie des affaires dont la portée n'est pas seulement locale“), portugalska („sinal utilizado na vida comercial cujo alcance não seja apenas local“) in nemška različica („eingetragenen Marke oder eines sonstigen im geschäftlichen Verkehr benutzten Kennzeichenrechts von mehr als lediglich örtlicher Bedeutung“) niso dvoumne, zaradi česar je težko sprejeti drugačno razlago tudi pri različicah, ki bi lahko vzbujale dvome, kot velja za špansko („signo utilizado en el tráfico económico de alcance no únicamente local“) ali angleško različico („sign used in the course of trade of more than mere local significance“).

129. Kot že rečeno, pogoji iz člena 8(4) niso omejeni na strogo pravno področje. Izrazi, ki jih uporablja zakonodajalec Skupnosti, in namen določbe zahtevajo razlago, ki se navezuje na dejstva, na pomen znaka v gospodarskem prometu.⁴⁰

130. Prvič, izraz „pomen“ in enakovredni izrazi preostalih jezikovnih različic spadajo na področje dejstev in ne na območje uporabe

128. Kljub ugotovitvam Sodišča prve stopnje v izpodbijani sodbi prej navedeno ne pomeni, da je pomen znaka enakovreden pomenu njegovega ozemeljskega obsega pravnega varstva ali da je določen znak več kot samo lokalnega pomena zato, ker je pravno zaščiten v več državah.

40 – V mislih imam razlago, ki je bližja, čeprav ni nujno popolnoma enaka, razlagi UUNT v že navedenih „oposition guidelines“. Po mnenju UUNT presoja pomena znaka v smislu člena 8(4) ni mogoča izključno iz geografskega vidika, ampak se mora opirati tudi na „gospodarsko razsežnost uporabe znaka“, pri čemer se ocenjuje intenzivnost uporabe, njen obseg, razširjenost blaga in storitev, za katere se uporablja, in oglaševanje, ki je povezano s tem znakom. Sodišče prve stopnje je to razlago UUNT sprejelo točko za točko v drugi sodbi, ki je bila izdana nekaj dni po izpodbijani sodbi: gre za sodbo z dne 24. marca 2009 v združenih zadevah Moreira da Fonseca proti UUNT – General Óptica (od T-318/06 do T-321/06, Z.Odl. str. II-649). Razlike med obema sodbama Sodišča prve stopnje so bile na predlog Sodišča večinoma predmet intervencij na obravnavi. Čeprav sta družba Anheuser Busch in UUNT priznala, da sodbi temeljita na različnih dejstvih in pravicah, sta navedla, da razlike v naravi zadevnih znakov (geografska označba v primeru družbe Budějovický Budvar in figurativna znamka v primeru družbe General Óptica) niso pomembne in ne morejo utemeljiti različnih odločitev. Sicer pa je družba Budvar trdila, da se je sodba General Óptica nanašala na znak, ki je zaščiten samo zaradi svoje uporabe, to merilo pa, po njenem mnenju, ni pomembno za označbe porekla, ki obstajajo in so zaščiten zaradi registracije; posledično pa je tudi menila, da med sodbama ni protislovja in da je pogoje iz člena 8(4) treba obravnavati za vsak primer posebej, glede na naravo zadevnega znaka. Ne strinjam se s tem mnenjem družbe Budvar.

zaščitenega znaka.⁴¹ Ta misel izhaja iz že poudarjenega dejstva, da je v členu 8(4) zajeta raznovrstna skupina znakov, od katerih so nekateri zaščiteni zaradi uporabe, drugi pa na podlagi registracije.

131. Drugič, do istega sklepa pridem po preučitvi vrste pogojev, ki jih v skladu z Uredbo št. 40/94 mora izpolniti znak, da se ga lahko navaja kot relativni razlog za zavrnitev na podlagi člena 8(4). Kot je bilo navedeno zgoraj, je navedene pogoje mogoče razdeliti na dve veliki skupini: na eni strani sta pogoja nacionalnega prava (ki sta zajeta v točkah (a) in (b) določbe), ki zagotavljata, da znak je in je bil predhodno posebej zaščiten na nacionalni ravni, na drugi strani pa sta pogoja („uporaba v gospodarskem prometu“ in dejstvo, „da je znak več kot zgolj lokalnega pomena“), ki ju pritožnica pravilno pojmuje kot samostojna pogoja „prava Skupnosti“ in katerih namen je omejiti to možnost ugovora na znake, ki ne glede na svojo nacionalno zaščito dejansko obstajajo na trgu in imajo določen pomen.

41 – Slovar Real Academia Española opredeljuje besedo „alcance“ kot „capacidad de alcanzar o cubrir una distancia“; francoska akademija med pomene izraza „portée“ vključuje „distance maximale à laquelle une chose peut exercer son effet, étendue, champ d'action d'un phénomène“. Še posebej prepričljiv je izraz „significance“, ki se uporablja v angleški različici in je v Cambridge Advanced Learner's Dictionary naveden kot sopomenka za izraza „importance“ in „special meaning“.

132. Vsekakor izraz „pomen“ težko ločimo od trga, na katerem se pojavlja znak, in od njegove uporabe. Ni naključje, da se najprej omenja uporabo znaka „v gospodarskem prometu“: čeprav se pogoj nanaša na znak, je njegova razlaga tesno povezana s kontekstom. Določbo je treba razlagati celovito.

133. Torej se registrirane znamke in preostale znake iz člena 8(4) lahko navajajo kot razlog za relativno zavrnitev, kadar imajo v gospodarskem prometu več kot samo lokalni pomen.⁴² Ozemeljsko območje, ki je upoštevno pri presoji tega pomena, je območje, na katerem znak uživa pravno zaščito⁴³, vendar obstoj te zaščite na celotnem ozemlju določene države članice ali več držav članic ne zagotavlja izpolnjevanja pogoja glede pomena.

134. Tretjič, za potrditev zgornjih navedb lahko uporabimo teleološko razlago. Kot sem že večkrat dejal, vključitev pogoja glede pomena ustreza namenu zakonodajalca, da prepreči dostop na podlagi člena 8(4) tistim

42 – V tem smislu beri Fernández Novoa, C., *El sistema comunitario de marcas*, Ed. Montecorvo, Madrid, 1995, str. 167, ter v. Mühlendahl, A., Ohlgart, D., in v. Bomhard, V., *Die Gemeinschaftsmarke*, Bech, Manchen, 1998, str. 38.

43 – Tako izhaja iz prej obravnavanega načela teritorialnosti.

znakom, ki si ne „zaslužijo“ sposobnosti, da preprečijo registracijo enake znamke na ravni Skupnosti.⁴⁴

135. Člen 1 Uredbe št. 40/94 določa, da je znamka z registracijo veljavna in zaščitena na celotnem ozemlju Unije. Torej da bi prejšnja neregistrirana pravica lahko preprečila vpis znamke Skupnosti za celotno ozemlje vseh 27 držav članic, mora biti njen pomen tak, da lahko utemelji dejstvo, da prevladuje nad poznejšo znamko Skupnosti. Njen „pomen“ mora biti tak, da znamki potencialno omogoča preprečitev registracije znamke z učinkom v celotni Uniji in se ne sme nanašati le na ozemeljski obseg varstva zadevne pravice.

136. Rešitev, ki jo ponuja Sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi, se zlahka prilagodi znakom, ki tako kot Bud uživajo mednarodno formalno zaščito zaradi registracije. Kljub temu pa večina znakov iz člena 8(4) nima teh lastnosti.

44 – V tem smislu, beri Kitchin, D., Llewelyn, D., Mellor, J., Meade, R., Moody-Stuart, T., in Keeling, D., *Kerly's Law of Trade Marks and Trade Names*, Sweet & Maxwell, London, 2005, str. 274.

137. Po eni strani se zdi, da je navedena odločba napisana za znake, ki so zaščiteni samo v eni državi članici,⁴⁵ in ne za številčno manj pomembne primere, ki uživajo čezmejno zaščito. Če bi pogoj glede „pomena“ razlagali kot sinonim za ozemeljski obseg pravnega varstva, bi to imelo za posledico *a priori* izključitev možnosti sklicevanja na podlagi člena 8(4) na znake, ki so zaščiteni na celotnem ozemlju določene države članice, vendar pa ne onstran njenih meja, saj nikoli ne bi bili več kot samo lokalnega pomena.⁴⁶ Za vključitev teh znakov je treba za izraz pomen najti stvarnejšo razlago in zahtevati, na primer, da je znak znan na ozemlju, ki je večje od nekega mesta ali območja.

138. Po drugi strani rešitev, ki jo predlaga izpodbijana sodba, prav tako ni prilagojena znakom, ki se, tako kot registrirane znamke, oblikujejo in pridobijo zaščito z uporabo, brez potrebe po predhodni registraciji. V teh primerih, ki pomenijo večino tistih, ki so zajeti

45 – Zaradi tega se navaja „pravo države članice, ki ureja naveden znak.“

46 – Iz razlage Sodišča prve stopnje bi lahko sklepali, da samo eno mednarodno varstvo zagotavlja ta pomen (v tem smislu glej točko 181 izpodbijane sodbe: „navedene prejšnje pravice niso le lokalnega pomena, saj njihovo varstvo na podlagi člena 1(2) Lizbonskega aranžmaja in člena 1 dvostranskega sporazuma presega njihovo ozemlje porekla“).

v obravnavani določbi, se pomenov uporabe in pravnega varstva ne da zlahka razlikovati.

kot eni državi članici. Menim, da člen 107 ne zadošča za vzpostavitev neločljive povezave med pomenom in ozemeljskim obsegom varstva v smislu razlage izpodbijane sodbe.

139. Končno in v nasprotju z navedbami točke 180 izpodbijane sodbe menim, da člen 107 Uredbe št. 40/94 ni v nasprotju z razlago, ki jo ponujam.

141. Glede na navedeno menim, da čeprav je geografska označba, kot je Bud, zaščiten v več kot eni državi članici na podlagi mednarodnega sporazuma, ne bi izpolnila pogoja, da je „več kot zgolj lokalnega pomena“, če bi se le izkazalo (kot očitno velja v obravnavanem primeru), da je znana in se uporablja v eni izmed tistih držav, v katerih je zaščiten.

140. Člen 8(4) deluje vzporedno s členom 107, ki omogoča „soobstoj“ nove znamke Skupnosti in prejšnjega znaka, ki velja samo na določenem kraju, s tem, da določa, da imetnik prejšnje pravice, ki velja na določenem kraju (ki je zaradi tega ni mogoče navedi v utemeljitev ugovora zoper registracijo znamke Skupnosti, vendar pa je zaščiten v eni izmed držav članic), „lahko nasprotuje uporabi znamke Skupnosti na ozemlju, kjer je njegova pravica varovana“. Iz te določbe izhaja, da je varstvo znaka, ki je lokalnega pomena, omejeno na ozemlje države članice; znak, ki je več kot samo lokalnega pomena, pa je varovan v celotni Uniji⁴⁷, in ne, da je varstvo na ravni Skupnosti (ob uspešnem ugovoru zoper registracijo poznejše znamke) zagotovljeno samo, kadar obstaja pravno varstvo v več

142. Zato menim, da je treba pritrditi tretjemu delu prvega pritožbenega razloga.

4. Predlog

Glede na vse navedeno predlagam Sodišču, naj ugotovi drugemu in tretjemu delu prvega pritožbenega razloga in zavrne prvi del.

47 – Na podlagi te domneve Fleckenstein meni, da člena tvorita določen „sistem“: Fleckenstein, J., Der Schutz territorial beschränkter Kennzeichen (Peter Lang – Europäische Hochschulschriften, Frankfurt na Majni, 1999, str. 104).

B – *Drugi pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev členov 8(4) in 74(1) Uredbe št. 40/94*

145. Prvič, gre za vprašanje, ali je na podlagi člena 74(1) Uredbe št. 40/94 UUNT dolžan po uradni dolžnosti preveriti dejansko stanje in ugotovitve sodnih postopkov, ki se vodijo v zadevni državi članici; posledično pa, ali je odločitve pristojnih nacionalnih sodišč treba upoštevati kot znana dejstva.

1. Opredelitev stališč

143. V drugem pritožbenem razlogu, ki se nanaša na kršitev členov 8(4) in 74(1) Uredbe št. 40/94, pritožnica navaja, da je bila v točki 199 izpodbijane sodbe storjena pravna napaka s tem, da je bilo odboru za pritožbe UUNT naloženo, naj po uradni dolžnosti preuči upošteveno nacionalno pravo, vključno s sodno prakso v zvezi s pravico, ki jo ima Budvar, da prepove uporabo poznejše znamke na podlagi sklicevanja na geografsko označbo. Ob upoštevanju, da bi bil izid nacionalnih postopkov lahko znan prek običajno dostopnih virov in da je zato šlo za znano dejstvo, ki je oproščeno bremena dokazovanja, ki ga člen 74 Uredbe nalaga tistemu, ki ugovarja, naj bi Sodišče prve stopnje kršilo to določbo, na podlagi katere je UUNT v postopku z ugovorom pri tem preizkusu omejen na zahtevani ukrep ter dejstva, dokaze in navedbe, ki so jih podale stranke.

146. Odbor za pritožbe UUNT je v razveljavljenih odločbah upošteval samo več francoskih in nemških sodnih odločb, s katerimi je bil zavrnjen predlog imetnikov označbe Bud, da se družbi Anheuser-Busch prepove uporaba te označbe na zadevnih nacionalnih ozemljih. Te nacionalne odločbe takrat niso bile pravnomočne, vendar pa odbor za pritožbe ni upošteval tega podatka, ki ga družba Budvar ni navedla.

2. Presoja

144. Drugi pritožbeni razlog v resnici odpira dve različni vprašanji:

147. Menim, da je odbor za pritožbe UUNT v celoti upošteval predpise, ki veljajo za postopek z ugovorom, še posebej splošne določbe glede dokaznega bremena iz člena 74(1) Uredbe št. 40/94. Z navedenim členom je bilo uvedeno splošno pravilo, da mora UUNT preveriti dejstva po uradni dolžnosti, „vendar pa je Urad v postopku v zvezi z relativnimi razlogi za zavrnitev registracije pri tem preizkusu omejen na zahtevani ukrep in dejstva, dokaze in navedbe, ki so jih podale stranke“.

148. Torej je dokazno breme v celoti naloga tistega, ki ugovarja, in ni mogoče očitati Uradu, da ni upošteval sodnih odločb, ki jih kljub trditvam Sodišča prve stopnje ne bi mogli označiti kot „znana dejstva“. Čeprav bi bili viri, ki bi lahko posredovali te informacije, odboru za pritožbe „dostopni“, ni naloga tega, ampak stranke, ki ugovarja, da preveri vse podatke, ki so navedeni v postopku, zlasti da preveri pravnomočnost sodbe, ki je izrečena v nacionalnem sporu.

poznejše znamke, in da ni dovolj imeti neko abstraktno pravico do prepovedi uporabe novejših znamke.

150. Če pritožnica zagovarja tako razlago, potem se z njo ne strinjam. Menim, da je jasno, da člen 8(4)(b) izrecno zahteva, da mora tisti, ki ugovarja, imeti to abstraktno pravico, da lahko zaščiti svoj znak na nacionalni ravni. Ugovor je mogoč vedno, kadar obstaja ta pravica, čeprav ni bila uveljavljena ali izrecno priznana s strani sodišča.

149. Drugič, pritožnica v glavni obrazložitvi drugega pritožbenega razloga posredno navaja, z vidika dokaznega bremena, še drugi očitek. Družba Anheuser-Busch trdi, da ima „odbor za pritožbe na voljo dokaze o neuspešnih poskusih družbe Budvar, da bi pristojna nacionalna sodišča priznala pravice, ki jih navaja v ugovoru zoper prijave za registracijo znamke Skupnosti, ki jih je vložila družba Anheuser-Busch. [...] Družba Budvar ni posredovala nobene odločbe o uveljavljanju svojih pravic na podlagi člena 8(4)“. Iz besedila pritožbe bi lahko sklepali, da je po mnenju družbe Anheuser-Busch člen 8(4)(b) Uredbe treba razlagati tako, da mora tisti, ki ugovarja, dokazati, da je dosegel prepoved uporabe

151. Lahko bi trdili, da s tem, ko se zahteva samo abstraktna pravica, celotna utemeljitev stanja nacionalnega postopka izgubi svoj pomen (morebitna pravnomočnost sodnih odločb o priznanju pravice). Obstoj nacionalnih sodb (pravnomočnih ali ne), s katerimi se, tako kot v tem primeru, zavrača pravico do prepovedi poznejše znamke, je lahko znak za neobstoj te pravice.

152. Kljub zadnji navedbi menim, da je treba ugoditi drugemu pritožbenemu razlogu. navedene preveritve in v skladu z njimi ponovno razsodi.

C – Ugoditev pritožbenemu razlogu in vrnitev zadeve v odločanje Splošnemu sodišču

155. Splošno sodišče naj še posebej preveri, ali je družba Budvar dokazala, da je bila označba Bud uporabljena „v gospodarskem prometu“ pred datumom vložitve prve prijave za registracijo označbe Bud kot znamke Skupnosti s strani družbe Anheuser-Busch. V te namene naj Splošno sodišče uporabi samostojno razlago pogoja glede „uporabe v gospodarskem prometu“, ki ni enaka razlagi, ki se je uveljavila v sodni praksi v zvezi z istim pojmom, vendar v okviru člena 9(1) iste uredbe.

153. Glede na navedeno menim, da je treba ugoditi pritožbi in sprejeti drugi pritožbeni razlog ter drugi in tretji del prvega pritožbenega razloga, navedeno sodbo pa razveljaviti.

VII – Stroški

154. Ker je odkrite napake mogoče odpraviti samo na podlagi dejanske preučitve dejstev, menim, da zadeva ni v stanju, v katerem bi o njej lahko odločalo Sodišče v smislu člena 61(1) Statuta, zaradi česar predlagam vrnitev zadeve Splošnemu sodišču, da opravi

156. Glede na to, da se predlaga vrnitev zadeve Splošnemu sodišču, se odločitev o stroških v zvezi s tem postopkom pridrži.

VIII – Predlog

157. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj:

1. ugotovi pritožbi družbe Anheuser-Busch zoper sodbo prvega senata Sodišča prve stopnje z dne 16. decembra 2008 v združenih zadevah T-225/06, T-255/06, T-257/06 in T-309/06;
2. zadevo vrne v odločanje Splošnemu sodišču Evropske unije;
3. pridrži odločitev o stroških.